

Wat! die kerel durfde beweren dat hij, Alfred Hettner hem iets schuldig was! Die rekel! *Dù Hund! Dù Schùft!*" In zijne woede brabbelde hij fransche en duitsche scheldwoorden dooreen: „*Canaille! Crapule! Dù Schwindler! Was! Zeggen dat hij iets schuldig was! Was? Was? Heraus! en gauw hoor!*"

„Het relletje deed een paar bezoekers omkijken, maar daar stoorde Vincent zich niet aan. Neen, zoo ging het dezen keer niet, want hij liet zich door al die groote woorden niet afschrikken. Hij zou hier blijven, tot Hettner hem tenminste de laatste vijf frank terug gaf, die hij gisteren nog in de Blondel-straat had verdiend.

„Toen Hettner zag dat het ernst was, en zijn makker wachtend op een stoel naast hem ging zitten, riep hij een kellner en verzocht hem eenvoudig dien indringer daar, die hem niet met rust wou laten, op straat te gooien. De knecht ging naar Vincent en beval hem te gaan: de gas'en wenschten met rust gelaten te worden; het was hier niet de plaats om schandaal te maken; zoo hij niet gewillig ging zou men geweld gebruiken.

„Er was niets aan te doen; hij moest gaan. Doch daarom gaf hij het niet op: hij zou Alfred op straat afwachten, hem niet loslaten, desnoods mee gaan tot aan zijne woning.

„Het duurde lang eer Hettner opstapte; hij zag hem op zijn gemak de krant uitlezen en daarna eene partij domino beginnen met een vreemd student. Doch Vincent had tijd tot wachten; hij had immers toch geene schuilplaats voor den nacht. Eindelijk tegen één uur stond de Duitscher recht, om heen te gaan; door de ruiten zag hij hem zijn demi-saison aantrekken, want de nachten werden reeds koel; nog eene sigaar opsteken, en daarna buiten treden; op hetzelfde oogenblik trad zijn makker nevens hem op de stoep.

„Hettner keek verwonderd op, zonder één woord te spreken en blikte dan even naar zijn wandelstok als dacht hij eraan, om dien vervelenden klant een flinke ranseling toe

te dienen; maar hij stapte verder zonder nog op zijn vervolger te letten. Op den hoek der Gay-Lussacstraat zag hij een politie-agent staan en ging op hem af. Vincent bemerkte hoe hij den man aansprak, een sigaar in de hand stopte, en met een gebaar van het hoofd in zijne richting wees.

„Toen ook Vincent den hoek der straat om wilde slaan en Hettner verder volgen, kwam de politiedienaar op hem toe.

„— *Hé, là bäs, dites donc, où allez vous, le particulier?*

„Vincent trachtte te antwoorden, de zaak uit te leggen, maar de man liet hem niet verder uitspreken:

„— *Allez, retourner hein! Filez, et pas de rouspétance! et plus vite que ça.*

„En terwijl Vincent onder den blik van den agent moedeloos terug ging, verdween Hettner in de verte der donkere straat."

Moge, na den afschuwelijken oorlog, de jonge vlaamsche schrijver Paul Kenis behouden blijken en in zijn bevrijde vaderland zijn krachten vrij-uit blijven ontwikkelen. Groot zijn die krachten misschien niet, maar van zeer fijn gehalte.

H. R.

Mr. C. P. VAN ROSSEM, *Beau Brummell*, „*The Prince of Dandy's*" en *Giacomo Casanova* (Bruna's Historische Bibliotheek, onder leiding van Dr. K. E. W. Strootman), Utrecht, A. W. Bruna en Zoon, zonder jaartal.

Wat zou die smaakvolle connoisseur en dandy, Beau Brummell zelf wel hebben gezegd, wanneer hij dit uitgaafje eens had kunnen zien? Wel, ik denk dat hij, gelijk toen zijn aandacht viel op Lord Petershams voetbeksels bij hun wandeling in Hyde-park, hoogst verbaasd gevraagd zou hebben: Wat is dat? En inderdaad, welke minnaar van dierbare voorwerpen in het algemeen, boeken in het bijzonder, zou zich verwaardigen in dit product van 's heeren Bruna's uitgeefkunst een boek te herkennen? Het is afschuwelijk — alles er aan is even